

— Юльця сумовито похитала головою.

— Встидай ся, Анельцю, встидай ся, що можеш щось подібне подумати про овою приятельку! Ні, на се я не заслужила!

— Ну але щож там маеш? що там душиш у тій прекрасній головці? — сказала Анеля, цілуючи її в лице а потім в чоло, а відтак сідаючи побіч неї. — Я готова зі своєю роботою. Тепер говори!

— Я вже сказала тобі — мовила Юльця, беручи її за руку і похиляючи очи в низ, мов який влюблений хлопчина — сказала вже тобі, що се все може й не значить нічого. Стілько разів уже ми непотрібно трівожились... від коли ми розпочали сей нещасний інтерес...

— Ах, то певно знов Штернберг! — скрикнула Анеля.

— Розуміє ся, що не хто, як він. Смій ся з мене, Анельцю, але мене раз у раз мучить прочуте, що той хитрий Жид наробить нам ще великого клопоту.

— Смій ся з того! — рішучо відмовила Анеля якимось змієним, твердим голосом, голосом купця, що певен своєї добре обдуманій купецької комбінації. — Що він нам може зробити? Камінь, котрий хотів би звалити на наші голови, поперед усім розтовк би його самого, а нас хто ще знає. Ні, Юлечко, з того боку я безпечна, з того боку я не бою ся нічого.

— Ах, моя люба, — відказала Юльця — ніколи чоловік не може так обезпечити ся! Нераз найменша дрібниця, передвиджений припадок може поспувати найкращі замисли.

— Ха, ха, ха! — зареготала ся Анеля срібlistим сміхом. — Алеж се ми знали з самого початку, моя Юлечко! Хто вовка боїть ся, нехай в ліс не йде. А тимчасом Бог дав, що до нас вовки не зіли. Аж тепер, коли ми вже майже зліквідували свій інтерес, коли всі акти зложено до архіва, а кінці ки-нею в воду... Ні, Юлечко, поглянь на мене! Котра з нас більше ризикувала? Котра могла більшої страти лякати ся? При-знаєш мені певно, що я. А всеж таки раз зваживши ся присту-пити до нашої спілки, я стояла сміло на своїм становищі, роби-ла все, що тільки ми признавали потрібним і ані разу — прав-да? ані разу я не завагувала ся. Ну, скажи, чи не правду го-ворю?

— Героїня з тебе, моя Анельцю, о так, правдива героїня. Ще від дитячих літ, від шкільної лави любила я тебе за те, подивляла тебе за те. Ах і тепер подивляю тебе і завидую то-бі твоєї незломности. Але признай, мое серденько, що і я не була перешкодою в цілій справі, що і я експонувала ся і нара-